

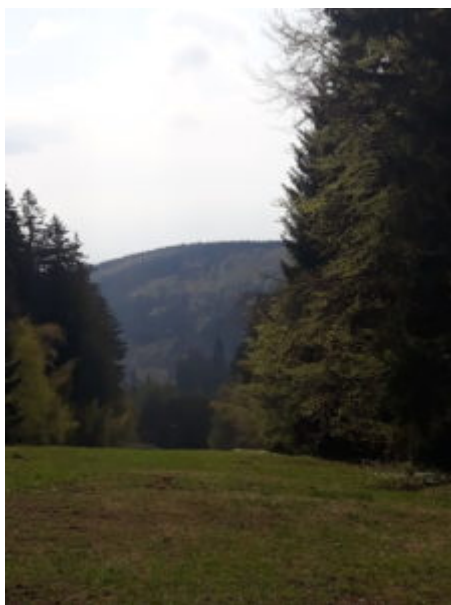
Tohle byl bezkonkurenčně nejlepší vejlet z celý dovolený. Ač by se dalo říct, že to vlastně tak trochu nevyšlo ☹

Vymysleli jsme si, že sedneme s čoklidama na autobus v Úpě, svezeme se do Janskejch lázní a..... můůůůj ty booože!! pojedeme LANOFKOOOU na Černou horu. Nesnášim lanofky, nesnášim lanofky, nesnášim je. Ale toudle už jsem kdysi jela. Ešče s Ešínkem tehdá. Děsně jsem se na to psíckicky připravovala už ve frontě na lístky ☹ . Huf. No a pak přijela kabinka - to byla akorát nově udělaná lanovka. Pěkná, to ne že ne, taková pohodlná bublinka. Přijela, pán ji přibrzdil, prej , aby se pejsek nebál nastupovat. A Brtník, ten cynik a škodolibec největší suše pravil: "Von? Von nee. To vona! Vona se bojí! Koukejte" ☹ ☹ a smál se mi cynicky a škodolibě. Pán čučel na Ešátora, kterej nastoupil jak profík a smál se mé maličkosti, kterážto se tam nasoukala v největších obavách. Celou cestu nahoru sem vykřikovala, že " Ach booože, se bojim, bojiim, ne, ne, já se na to nemožu divat, humřu než tam dojedemeeee!" a čučela sem do koberce ☹ . Zatímco Ešus se spokojeně rozhlížel s Brtníkem po krajině. Chybělo jen, aby si spolu dali pivo. ☹ .

Vyrazili jsme hnedle po snídani, chvíli si počkali na autobus a poté přestáli tak trochu nerudné pohledy pana řidiče. Psi okošíkovaní, ovodítkovaní, ale nelíbili se mu pranic. Nacpali jsme se všichni do prostoru, kde nikomu nebudeme překážet a ohařiska se poslušně uložili na podlahu. Cesta trvá tak půl hodinky a vyplivne vás to nad lanovkou. Sešli jsme dolů a! Hle - už máme po Velikonočkách, tak to všichni zase zabalili a tím pádem se pojedou až o víkend. Hehehe, ne že by mi to vadilo teda, ale tak co fčil, že jo? Buď počkat na autobus, až pojedou nějakou zpátky a vymyslet náhradní program a nebo..... a nebo to prostě vzít přes ten "kopeček" a někudy zpátky domů. A komu by se chtělo čekat na autobus.

Koukli jsme od mapy a..... no... když vylezeme tadydlenc po tý sjezdovce a pak to vezmem tudyma skorem pod vrchol Černý hory k rozcestí u Malých pardubických bud, pak na Černou boudu, přes takzvanej Václavák, dojdeme nakonec ke Kolínský boudě a pak po žlutý lese na rozcestí do Pece, tam si dáme tu pizzu a dojdem zpátky do Úpy. Jo, to zní dobře, to by mohlo jít. No mohlo, to mohlo. ☹ Kdybych to byl bejval věděl, tak bysem byl nechodil ☹ ☹ , abych tak parafrázovala z jednoho filmu. Ale ne, přeháním. Bylo to do kopce, to je pravda, bylo to takový delší. Myšleno pro obyč chodiče -vzhledem k terénu a povrchu toho terénu. A následně tak trochu i počasí. Ale stálo to za to!!

Sjezdovka byla taková jako příkřejší, že jo, to sjezdovky - kromě tý v Bubákově ☐ - bejvaj.

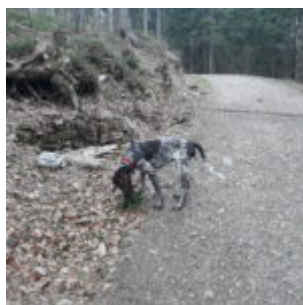

Na sjezdovce

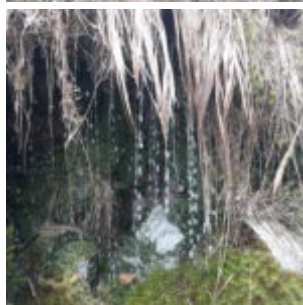
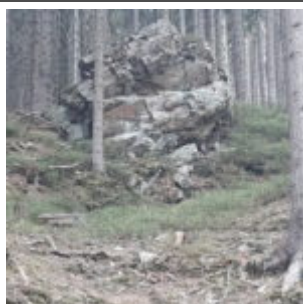
Horšejší bylo, že to pak stejně strmým způsobem pokračovalo i dál a to značnou část cesty. Navíc jakmile jsme sjezdovku opustili a zanořili se do lesa, tak nepřekvapivě, žeáno, se nám na cestě objevil sníh. A to taky na značnou část trasy. Funěla jsem vydatně, ale bylo to skvělý. Pro začátek nám i přálo počasí a bylo příjemno, tak akorát. V půlce sjezdovky jsem si s oběma ohařiskama zahrála na vyhledávací čokle. Postupně jsem každému z nich "ztratila" šňůrku od klíčů. Je to malý, máte to furt u sebe, nezabere to místo a můžete to teda použít kdykoliv. Jdete, nenápadně ztratíte a pak pošlete čoklida pracovat. A musím pochválit i Taliprtku, protože pracovala mocinky moc pěkně. Jen se s tím nemusela mlátit po makovici, když to objevila ☐. To byl jedinej rozdíl mezi ohaříkama. Rumíček přinesl jako profesijounál a předal v předsednutí. Kopyto flekatý hopsalo jak stádo šílenejch bizonů a bičovalo se červenou šňůrkou. Ale důležitý bylo, že jí to bavilo.

Nad sjezdovkou měl Brtník služební hovoření a tak jsme se na chvíli zastavili. My už byly s Tali o něco výš a Rumíček měl dýlemata. Nechtěl opustit milůvanýho páníčka, který při hovoru chodil nikoliv vpřed, jak on očekával, ale chodil si nedisciplinovaně sem a tam, jak to tak občas lidi při telefonování dělávaj. Tooo se ale nesmíííí!! Páč to způsobuje vižlíkům pak těžkostě. Musel běhat mezi náma, taky sem a tam. Naštěstí po několikátým kolečku mu nad

makovicí přeletěl motejl - asi Emanuel ☐ - a tímto došlo k ukončení dýlemat. Protože letící motejl dělá stín, že jo a ten stín se hrozně dobře honí a dlouho se honí, neb motejl nelítá nějak extra rychle, zpravidla se motá poblíž. Vypadalo to, že Rumíčka trošánek švihlo. Páč motejl měl asi motolici a nebo to byl svatební tanec nějakej, co předváděl, nicméně tím pádem jak ho Rumouš kopíroval..... no, jo, vypadal prostě jako blbeček na vycházce ☐ ☐ ☐ . Docela dobře jsem se bavila. Tali si mezitím šla šmejdit podél cesty do mlází a když jsem to zjistila a zavolala jí, okamžitě se zhmotnila u mého boku takovou rychlostí, až mi to vyrazilo dech ☐ . A tak abychom se nenudily, zahrály jsme si na Tukana - neboli tukala mi do rukou. Páníček dohovořil a mohli jsme pokračovat dál.

Ještě bez sněhu

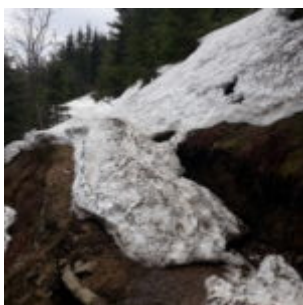

jeden z mála lesních pramínků

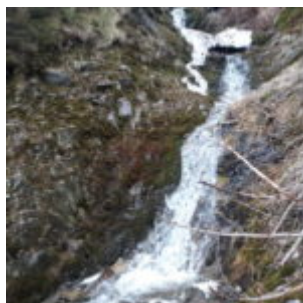
To už došlo na ten sníh a tak se postup trochu zpomalil. Když to nebylo rozbředlý a nepropadalo se to, nebo to nepodjíždělo, bylo to místy kluzký a taky to nešlo rychle. Ale tak

co, času jsme měli fůry, nebylo kam spěchat. Jen jsme si mohli užívat poklidnej vejlet. Teda takhle - poklidnej, poklidnej. Vono kdyby ohařiska v jednom z nejbližších úseků, nepopadnu amok, asi by i poklidnej byl ☐ ☐ . Takhle to bylo zase o tom, že jsme museli vykrejvat jejich výpady a hrozilo buď, že nám ustřelej kolena, nebo nás sestřelej dolů do strže mezi sosny. Krůta flekatá navíc měla potřebu řvát jak... no doslova na lesy ☐ ... takže jsem ji musela mírnit. Naštěstí boj skončil bez ztráty na životech či zdraví a mohlo se jít dál.

A to jsem ještě netušila, že to nebyl jedinej moment, kdy mi půjde "o život". Vystoupali jsme k tomu rozcestí u Malých pardubických bud. Poté, co jsem si užila trochu panoramat a popošli jsme dál, ztuhnul mi trošánek úsměv na rtu. Původně tu asi vede úzká pěšinka. A dole pod ní je moc hezká a prudká .....strž. Hluboká taková. A na cestičce vzhledná homole ze sněhu. V té uklouzané formě. K dispozici máte prostor tak dvacet čísel. Když vám to uklouzne..... budete mít pravděpodobně problém. Aby toho nebylo málo, tak milá homole se poté svažovala k potoku, kterej do tý strže padá..... . Hele nic pro někoho, kdo má s výškama problémek. A do toho radostný ohařící, kteří navíc evidentně vnímali můj problémek a tak, ač už byli s Brtníkem na druhé straně, měli tendence se pro mě vracet. Ponejvíce Rumíček. Až jsem ho musela přísně odeslat zpátky, protože jsem fakt měla strach, že by to nemuselo dopadnout dobře. Takže pěkně zhluboka se nadýchneme Koláči a jdeme..... až jsem došla k tomu sešupu. Kratičkýmu ale sešupu. Stačilo fakt, aby to jednou uklouzlo. Stoupla jsem si zády k tý strži a chvíli koukala do skály ☐ ☐ ☐ . Další hlubokej nádech a jdeme na to. JOOOOOOOOOOO!!! Dala sem toooo, přežila sem! ☐ Měla jsem pocit, že budu metat kozelce, jako metá Rumíček ☐ ☐ .

Ledové "ostří" - takhle to tak nepůsobí, v reálu je to krapítek jinak

Druhá - přívětivější strana strže

nic moc stezička

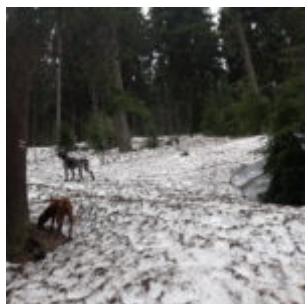
Cesta se za strží kousíček narovnala, aby se pak za zatáčkou u historickýho rozcestníku opět postavila do pozoru. Tak, že občas jsem se díky sněhu pohybovala tak jako dost při zemi. Navíc přes cestu nějaký ten padlej strom to ještě oživil. Ale i přes to jsem si to užívala do plnejch. Proč? Protože pohled na volnou a svobodnou Taliprtku, která se drží u nás, aniž by musel člověk namáhat hlas už takhle funicí námahou - to je pro mě prostě pořád krása. Přišel úsek, kde cesta vychází na rozsáhlou planinu, pod tlustým příkrovem sněhu, kdy v dálce vidíte Velký Pardubický boudy. Krapítek bylo větrno, krapítek se rozpršelo, pořád stoupáte, ale šééécko jedno to bylo. Bylo nám všem prostě dobře. Tali se šmrdolila, Rumíček nutně potřeboval výkopovat a nám bylo oběma děsně fajn. Jste tam sami, svobodný. Jen vy, psi, ticho, prostor a..... a nějaký flekatej magor, kterej dostal amok a pustil se do hrabošení. Vypadala jak, když je na klíček, jak jí ty tlapajzny makaly. Museli jsme se smát.

Vystoupáte nahoru pod Černou boudu a dostanete se na Václavák a šlapete si po hřbetu. Rozhodli jsme se tam trochu změnit trasu a vydat se dál kousek přes Černohorské rašeliniště. A zde jsem podala jeden ze svých životních výkonů □ □ . Ani ne tak pro to, že by došlo na nějaký stoupání, či sestup. To zpravidla v rašeliništi hledati nelze. Co lze ovšem na rašeliništi očekávat jisto jistě jest..... nestabilní půda pod nohama. Takže....jdu si tak, ani nevím jak, kolem mě psi, tu náhle flák..... a ležim. Ovšem jak, je důležitý jak. Protože v

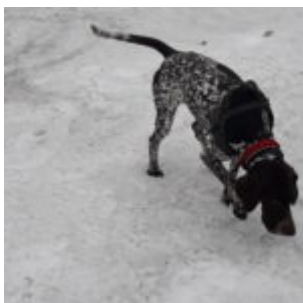
první fázi se mi prostě zabořily OBĚ nohy najednou - jak jsem to za chůze dokázala, to teda nevím, ale měla jsem je prostě zčista jasná nějak vedle sebe, a PATAMA - to je důležitý - se propadla sněhem dolů. To způsobilo, že jsem provedla velice, ale opravdu velice hluboký záklon a zároveň mi vystřelily horní paže nahoru, jak když se vzdávám. Pokračovaly dál dozadu, ovšem jen do momentu, kdy došlo k zásadní změně v mém postavení, neb teď se mi zasejc propadly pro změnu špičky obou nohouch □ □ □ . Hluboký záklon byl vyhodnocen jako nevyhovující a tělo provedlo přesný opak toho, co provádělo doposud. Paže směřovaly zpátky a hluboce před tělo, hlavička se nám velmi rychle klonila k zemi, kolínka nám povolily a Koláče nám padlo hubou do sněhu s rukama před hlavou. Už cestou k zemi jsem se smála, protože jsem si představila, jak to proboha musí vypadat v reálu, když já si to jen představuju □ □ □ . Brtník nejprve ztuhnul a poté se začal smát. Cynicky pravil, že na oslavu Ramadánu nejní vhodnej termín □ □ □ □ Navíc takhle uprostřed lesa, když mešita nikde □ . Klečela jsem tam a usilovně se snažila smíchy se nepočůrat □ □ □ □ . Velká škoda, že takovýhle momenty člověk zpravidla nezachytí. Myslím, že by mnohdy vešly do dějin □ □ □ □ . Minimálně by vás to dozajista dost pobavilo. Tak jako nás a ohařiska, který se radovali, že jsem se konečně začala pohybovat tak jak slušnej pes má. Po čtyřech □ □ □ □ .

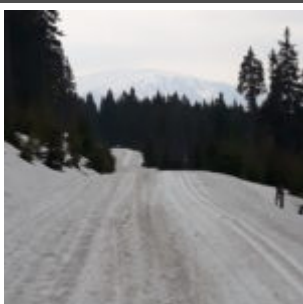
Historický rozcestník

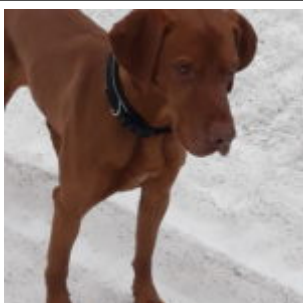
Pod planinou

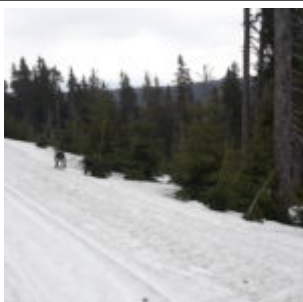
Tali zkoumá planinu

Václavák

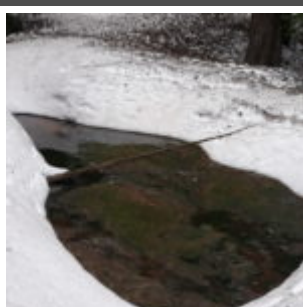
čut-ni už!

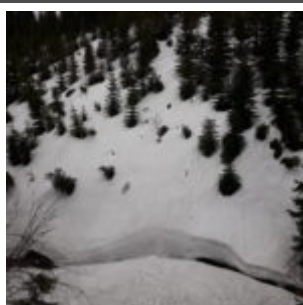
Tali letí Václavákem ☐

Trošku sněhu ještě zbylo ☐

Zhruba v těchto místech Koláče oslavilo ramadán ☐

cestou ke Kolínský boudě

Pokračovali jsme po hřebeni dál, užívali si tu poměrně nenáročnou cestu - když opominu to, že si občas člověk zabruslil, ale nemusel se rvát nikam do kopce. Došli jsme ke Kolínský a já nadhodila zastávku na polívku. Brtník už se viděl u stolu s talířem obrovský pizzy, tudíž jako moc nadšený neprojevoval, tak jsme halt šli dál. Trošku jsme se zase museli zapřít, protože od Kolínský to jde po žlutý kopcem, ale když se pak lesem člověk napojí na silničku, už jde dolů. Tali mi znovu udělala radost, protože opět moc hezky zareagovala na zastavení na dálku, když se blížilo auto. To je super tohleto, že už vnímá takovýhle povely provozní, běžný. Ne jen základní. Mám z toho radost.

Kdo neměl radost, když jsme došli do Pece, byl především Brtník. Anděl měl zavřeno, takže talíř s pizzou se rozplynul jak Tali v mlze, když vám vezme kramle ☐ . No takže jsme hezky

hladově dopochodovati do Úpy. Ještě vystoupat pěkně poslední kopeček k penzionu, uložit ohařiska a poprvé od té doby, co jsme přijeli, sednout do auta a potupně si na jídlo dojet. Do Javoru v Malý Úpě, neb tam je ta pizza taky výborná. A tentokrát to bylo bez toho, že by se nás někdo zpod stolu snažil udusit. Taliprtka si prděla doma do pelechu a odnesl to jen Rumoušek ☐